

на коя-то ся нахождаха, тече и бучи въ ложе
отъ камени. Виргинія, като ся уплаше отъ мно-
гошумны-тей воды, не ся наемна да влѣзе да
я премине пѣшишкомъ. Тогда Павелъ взѣ я на
гарба си, и така натоваренъ премина като тж-
пчаше хлазгавы-те камени на рѣката, безъ да
то е гръжа отъ водный шумъ. „ Не бойся, ка-
“ зуваше ѿ, азъ осѣщамъ себе си много
“ силенъ съ тебе. Ако житель-тъ на Черна-та
“ рѣка бѣ ти отказалъ прощеніе-то на робниа-
“ та, щѣхъ да ся сбія съ него, — Како! рече
“ Виргинія, съ онаго великотѣлеснаго и толко
“ злаго челоуѣка? Въ кои опасность ты поло-
“ жихъ! Боже мой! колко е трудно да стори нѣ-
“ кой добро! само зло-то е лесно. ” Когда Па-
велъ достигна въ другій край, искаше да по-
слѣдува путя натоваренъ сосъ сестра си, и на-
дѣвавіеся да премине такожде планина-та Тры-
те Боскы, коя-то гледаше предъ себе отдалече-
на половина левга; слѣдъ мало обаче сили-те
му отпаднаха и принудися да ся остави на зе-
мля-та, и да си почине до нея. Виргинія тогда
“ мурече; Брате мой, мраквася. Ты имашъ іоще
“ силы, азъ обаче заурѣхъ; остави ми тука и